

O L G A K R U M L O V S K Á

Léčba kočkou

Léčba kočkou

O L G A K R U M L Ō V S K Á

Léčba kočkou

FJ Fortuna
Libri

Copyright © Olga Krumlovská, 2019
Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2019

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.
www.fortunalibri.cz

Fotografie © Sergey Peterman/123RF, 2019
Ilustrace © kudryashka/123RF, 2019
Grafická úprava a návrh obálky © Daniela Antalovská, 2019
Odpovědný redaktor Ondřej Pfeffer

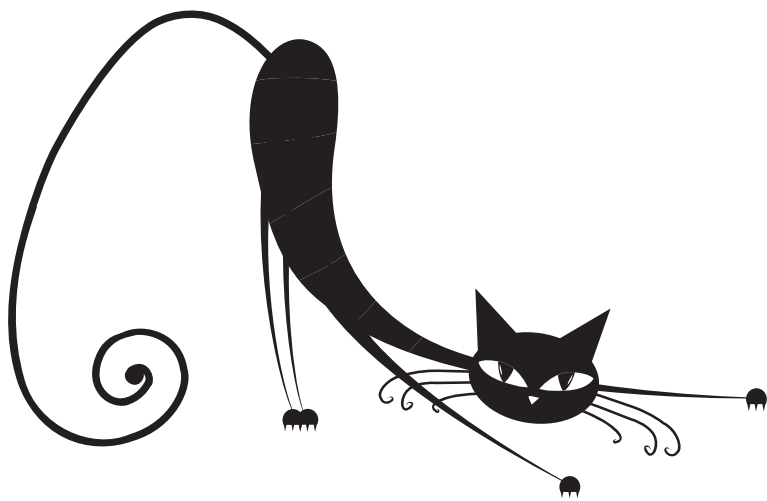
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu vydavatelů.

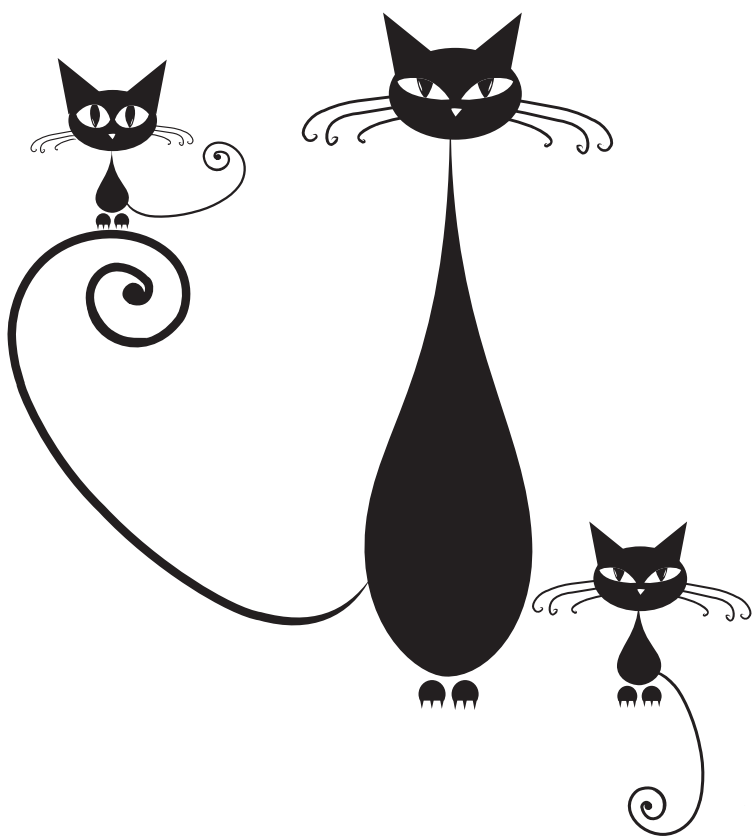
Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které vysloveně nespádají do veřejné domény, jsou buď výtvor autorčiny představivosti, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi a lokalitami je čistě náhodná.

ISBN 978-80-7546-219-0

*Když získáte lásku kočky,
najdete v ní kamarádku, léčitele
a ochránce, který se nelekne ani
samotného pekla.*

AUTORKA

Úvod: Bez kočky nikdy!

Žádné obyčejné kočky nejsou.

COLETTE

Není většího dárku než kočičí láska.

CHARLES DICKENS

Dětstvím mě provázely dva mocné rody vesnických micek. Babička ve mlýně měla Mourku, typickou mourovatou kočičku, která se dožila neuvěřitelného věku kolem dvaceti let. Provázela mě tudíž celým dětstvím, jinou si ve mlýně nepamatuji. Navzdory pomluvám o vzájemné rivalitě psů a koček byla naše Mourka kamarádkou psa Puntí a posléze i jeho nástupce Tarzana. V čase mých plínek dokonce dojemně fungovala přátelská trojice Puntí, Mourka a babiččin vepřík Vašík. Babička si Vašíka jako slabé a přespočetné selátko vypíplala v krabici pod pecí, krmila jej

mlíčkem z dětské lahve s dudlíkem, a tam se s oblibou také vyhřívala Mourka a občas přiběhl i pes. Mezi zvířátky zahořelo velké přátelství, které bohužel trvalo jen rok. Dědeček navzdory zákazu babičky nechal Vašíka porazit, což babička oplakala a dokonce se chtěla s dědou rozvést. Mourka s Puntíkem těžce nesli ztrátu kamaráda, celé týdny jej všude hledali. Inu láska kvete nejen v každém věku, ale i mezi různými zvířaty.

Mourka byla nerozlučně spojena s mým dětstvím a rodným mlýnem. Když se její čas nachýlil, přivedla k úžasu všech domů malého kocourka. Bylo to velké překvapení, protože už několik let kořata neměla, byla staříčká, a nikdo se tehdy nemohl dopočítat jejího skutečného věku. Všichni se ale shodli na tom, že jí už musí být přes dvacet... Před svým odchodem se vzchopila natolik, že porodila poslední, jediné kotě a přivedla ho do mlýna jako náhradu za sebe. Už se sotva vlekla. Ještě ten den zmizela a už se nikdy neobjevila. Odešla zemřít tak, jak to kočky dělají, tiše do ústraní.

Druhý rod patřil otci, nebo spíše druhým prarodičům, kteří žili v malém domku na břehu řeky Ohře. Byl to mocný rod kocourů Rumcajsů. Byli to také typičtí vesničtí mourci. Ten, který žil u nás, byl Rumcajs VIII. Zřejmě číslováno od tatínkova dětství, kdy se s rodiči v rámci osidlování pohraničí do vísky pod Klínovcem přistěhoval. Rumcajs VIII. se s námi jako malé koťátko nastěhoval ze mlýna do loveckého zámečku na samotě a byl by tam nejspíš žil sám až do konce svých chvil, kdyby nezasáhla náhoda.

Ten den, bylo mi třináct, jsem spěchala do školy na poslední chvíli, jak bylo ostatně mým zvykem, přestože to bylo z mého domova do vesničky naší střediskové pěkný kousek. Byla to cesta pěšinou mezi poli, pak kolem lesa, minula jsem rozcestí, u kterého bývala velká skládka, a pak teprve začínala vesnice, kde stála škola. I když jsem spěchala, nemohla jsem nezaslechnout ze skládky zoufalé kočičí mňoukání. Zatahalo mě za uši, ohlédla jsem se po zvuku, ale čas byl neúprosný. Musela jsem běžet dál, abych nepřišla do školy pozdě. Když jsem se ale odpoledne vracela už v klidu stejnou cestou se svou mladší sestrou domů, bylo to zoufalé kočičí volání už skomírající. Střídané dlouhou pauzou a pak zase to srdceryvné kočičí zaupění — *Pomoc!* Vykročily jsme se sestrou po zvuku a doufaly, že kočička vysílením nepřestane. Kde by mohla být?

Stály jsme uprostřed skládky nepotřebných věcí a poslouchaly zlověstné ticho. A pak najednou...! Stála tam stará, zrezivělá kamna s velkou troubou. Když jsme ji otevřely, leželo v ní malé vyděšené černé kotě. Začervené, což se dalo čekat, ale také mělo naházený písek a hlínu do uší. Hned se mi vybavilo několik adeptů z naší školy, kteří by byli něco takového schopni spáchat. Zubožené kotě jsme vzali domů. Nikdo z nás tehdy netušil, jak nádherná kočka se z něho jednou vyklube. A co víc? Jak nám bude vděčná za svou záchranu! Nejmenší radost z kotěte měl samozřejmě náš Rumcajs. Zámeček bylo jeho teritorium, byl to už statný pětiletý kocour. Báli jsme se, aby malé

Čiki, jak jsme kočičku nazvali, neublížil. Čiki ale byla tak přítulná, že to bylo odzbrojující i pro kocoura. Brzy spolu jedli z jedné misky, vyspávali v kuchyni na gauči a my jsme s velkým potěšením sledovali, jak Rumcajs učí Čiki lovit na poli hraboše.

Čiki se stala mým souputníkem. Npropásla nikdy, když jsem se vracela domů, vynořila se na pěšině vždy na stejném místě a bleskurychle vyšplhala na mé rameno. Byla tak dokonalá, že věděla i to, kde vystoupím z autobusu, až pojedu z houslí. Jezdila jsem do nedalekého městečka Klášterce, a když jsem se vracela, nikdy jsem do poslední chvíle nevěděla, jestli vystoupím na samotě pod zříceninou (z bezpečnostních důvodů jsem tam mohla vystoupit pouze tehdy, když se hrnul ke dveřím někdo, koho jsem znala), nebo zda pojedu o stanici dál až do vsi. Čiki ale věděla vždycky, kde z toho autobusu vylezu. Když jsem vystoupila v Černýši, čekala v poli za zastávkou, když jsem jela do Perštejna, čekala na pěšině. Šťastná se mi usadila na rameni a tvářila se hrdě. Jednou nás tak potkal otec. Pěšina k zámečku se vlnila jako had mezi stromy a často se tam povalovala mlha — po cestě i po poli. S otcem jsme se potkali v zatáčce. Na ten úlek v jeho očích nikdy nezapomenu. „K čertu!“ odplivl si. „Kdybych nevěděl, že jsi moje dcera, tak zahodím peněženku a zastavím se až v hospodě a budu všem vyprávět, že jsem potkal čarodějnici!“

V mých šestnácti letech jsme se stěhovali do Ústí nad Labem. Lovecký zámeček s velkou zahradou a dvorem

jsme vyměnili za panelový byt s balkónem. Rumcajs VIII. už byl po smrti, co ale s Čiki? Jak by se asi trápila zavřená v bytě? Kočky lpí přece na místě, ne na páníčkoví. To mi všichni tehdy tvrdili. S těžkým srdcem jsme ji dali sousedce, staré a hodné paní. Měla doma koček a psů několik. Většinou toulavé, kterých se ujala. Čiki k ní občas chodila, aby oblízla něco dobrého. Však budeme jezdit do rodné vsíky za babičkou často, utěšovali jsme se. A tak se také stalo. Přijeli jsme už za čtrnáct dní. Hned jsem se sháněla po Čikince. Jaké bylo ale moje zklamání, když mi sousedka řekla, že je Čiki mrtvá. Nemohla jsem tomu uvěřit a matka to okomentovala slovy: „Určitě ji někdo otrávil!“ Sousedka tvrdila, že Čiki vůbec nejedla, nepila a našli ji mrtvou na parapetu mého okna jen několik dní po našem odchodu. Zemřela snad smutkem?

To byla otázka, která mě pronásledovala. Dostala jsem na ni odpověď až ve svých dvaapadesáti letech. Odpověděla mi na ni jiná kočka, která provázela mě a mé děti patnáct let. Jmenovala se Mao a byla mi neuvěřitelným pomocníkem s mým těžce postiženým synem i léčitelkou v mých zdravotních problémech. V této knize jí věnuji vlastní kapitolku, protože si ji zaslouží. Díky ní jsem získala nedocenitelné zkušenosti s kočičí léčivou terapií. Jak mocné léčitelky kočky jsou zejména tehdy, když jim pomůžete v nesnázi nebo jim dokonce zachráníte život! Když mi úžasná Mao pomohla překonat nebezpečnou nemoc tak, že jsem na operaci nemusela, dostala se sama do zdravotních potíží. Tak moc mi dávala, až se

u ní rozběhla rakovina. Za to všechno, co pro mě udělala, musela dostat šanci. Sehnala jsem peníze na operaci, byť jsem jich jako matka dvou dětí a samoživitelka měla poskrovnu. Operace se povedla, kočička se začala lepšit před očima.

V tu dobu jsem měla známost a přítel mě přesvědčil, abych zkusila bydlet se svým nemocným synem u něho. Pracoval ve zdravotnictví, tak to pro mě byla velká pomoc a podpora. Svůj byt jsem přenechala dceři, která už byla soběstačná. Co ale s kočičkou Mao? Po operaci? Mohu ji snad vystavit takovému stresu, že bych jí ve čtrnácti letech změnila prostředí? To jsem nechtěla riskovat. A tak jsem ji nechala u dcery.

„Maminko, nevím si rady s Mao!“ zoufale mi volala dcera každý den. „Všude zvrací, kadí, čurá, rve si chlupy. Jsem z ní nešťastná.“ Nevěděla jsem, co poradit, nic nepomáhalo. Byl to snad následek operace, nebo už je tak stará? Seděla jsem bezradně u přítele a přemýšlela. A přítel, ten, který neměl nikdy doma žádné zvíře, rozhodl. „Třeba se jí stýská po tobě. Zkus ji vzít k nám.“ Když jsem Mao nesla do jeho bytu, bála jsem se. Bude u přítele, který není zvyklý na zvířata, vyvádět tak jako doma? To, co se ale stalo, mi vzalo dech. Stará a nemocná Mao mi ležela na klíně a tvářila se šťastně. Spala se mnou v posteli a celou noc mě objímala packami tak, že přítel kroutil hlavou, že něco takového v životě neviděl. Žila s námi ještě téměř rok a byla to ta nejčistotnější kočička, jakou jsem kdy poznala. Každý den pro mě ale byla špatným svědomím, že jsme tu

Čikinku nevzali s sebou, když jsme se stěhovali. Už jsem věřila staré sousedce, že zemřela smutkem.

A pak, že jsou kočky falešné a nevěrné! Je to pomluva a závist těch, kteří kočky nepustí ke svému srdci. Kočky si totiž vybírají, koho budou milovat, léčit a chránit. Jaké štěstí, že přišly mezi nás, lidi! Připomeneme si, kdy ta úžasná chvíle přišla...

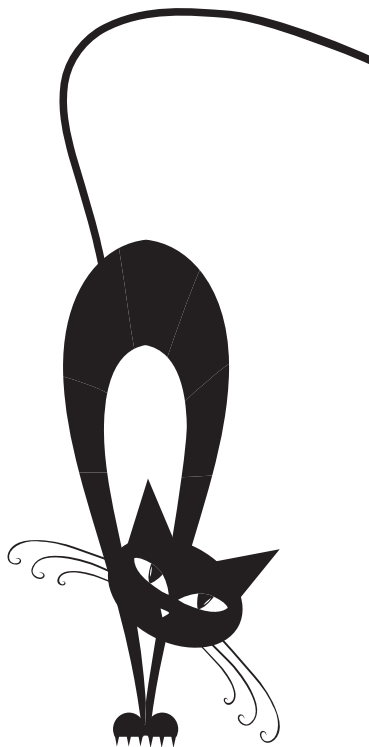
Magický vztah člověka a zvířete

*Kočky jsou zvláštní, tajemné
bytosti. V jejich mysli se odvíjejí
věci, o kterých nemáme tušení.*

WALTER SCOTT

*I kočky věří na zázraky, ale na
rozdíl od lidí je poznají.*

FRANTIŠEK PONĚŠICKÝ

Nejstarším důkazem vztahu mezi člověkem a zvířetem jsou dvacet tisíc let staré nástěnné malby v jeskyních, na nichž naši prapředci vyobrazovali zvířata vždy jako silné, nebezpečné a rychlé bytosti, obdařené mnoha téměř nadpřirozenými vlastnostmi. Všechny tyto malby byly do určité míry jakousi formou magie. Byla to snaha tato silná a nebezpečná zvířata ovládnout jejich zobrazením. Později ta nejnebezpečnější zvířata, kterých se naši předkové

báli nejvíce, přebírala roli totemu — ty nejvýznamnější znaky zvířete se staly duchovní silou jednotlivých kmenů a dokonce celých národů.

OD TOTEMŮ K MAZLÍKŮM

Naši prapředkové si začali držet zvířata pro potěšení a radost především dětí. A to ještě dlouho před tím, než je začali využívat k různým jiným účelům. Nejprve došlo k domestikaci psa, a to již téměř deset tisíc let před narozením Krista. Prvními domácími mazlíčky se pravděpodobně stala přítulná a roztomilá vlčata, která byla přinesena z lovu a původně určena k potravě. Stala se však mazlíčky dětí — a tak si zachránila život. Mnohdy se pak tato zvířata stala pro svou věrnost, přítulnost a oddanost miláčky celého kmene. První indiánští domorodci chovali pro své potěšení nejen vlky, ale také medvědy, a dokonce i bizony. Soužití lidí a jejich domácích mazlíčků se stalo neodmyslitelnou součástí života celých generací a ani dnešní technický svět, moderní uspěchaný život a určité ochlazení ve vztazích neodradilo drtivou většinu lidí od chování domácích zvířat — dá se naopak tvrdit, že si dnešní člověk právě ve svých domácích mazlíčcích vynahrazuje určité odtržení od přírody. Každým rokem totiž počet doma chovaných zvířat rapidně celosvětově vzrůstá.

V mnoha zemích byla některá zvířata považována za posvátná. Zabít posvátné zvíře bylo často hrdelním

zločinem. Ovšem na straně druhé se mnohá tato zvířata používala při pohřebních obřadech a magických rituálech. Ve starém Egyptě to byli například ibisové nebo kočky, v rovníkové Africe takto lidé uctívali prasata, ženy a děti je opečovávaly a po zabití je srdceryvně oplakaly. Nebylo výjimkou, že si kněží pro pěstování posvátných zvířat vybudovali celé farmy. Zajímavé je, že již ve starém Egyptě, v době přibližně 4000 let před Kristem, byla sbírána zvířata do jakýchsi „vitrín“, což byla v podstatě taková starověká zoologická zahrada. Byly objeveny zápisy dokonce o tak velké sbírce živých zvířat, že potřebovala 600 ošetřovatelů. Součástí stravy dravých „miláčků“ se často stávali i zmrazení či nepohodlní lidé.

ŽIVÉ INDIKÁTORY

Člověk si od prvních chvil byl vědom nadpřirozených schopností zvířat, která obdivoval. Sledoval jejich počínání a naučil se z jejich chování rozpoznávat nejen změny počasí, ale také blížící se přírodní katastrofy, a dokonce i nemoci, epidemie či neštěstí hrozící jednotlivci nebo celému kmeni. Předkové tak například vysledovali, že včely citlivě reagují na změny v ovzduší, signalizující blížící se bouři, dokážou vycítit elektromagnetické výboje, jež vznikají v bouřkových mracích. A že stěhovaví ptáci jsou schopni rozeznat pokles tlaku vzduchu, který jim přináší lepší podmínky k letu. Díky tomuto zvláštnímu

barometru, který v sobě stěhovaví ptáci mají, umí skvěle určit optimální výšku letu. Ptáci jsou také nesmírně citliví na nízkofrekvenční zvuky, a právě proto zpívají před zemětřesením výrazně hlasitěji než běžně.

Díky pozorování živočišné říše se lidé naučili mnohé; získané informace si předávali z generace na generaci, a tím se jejich pohled na zvíře postupně měnil: zvíře jim nejprve bylo učitelem, později duchem ochránce a v některých případech dokonce i bohem. Zvířata se stala neoddelitelnou součástí lidského života a jejich existence se samozřejmě promítna také do mýtů a pověstí, které si lidstvo vytvořilo.

MAJÍ ZVÍŘATA DUŠI?

„Pátého dne stvořil Bůh mořské tvory a ptáky, šestého dne zemskou zvěř a nakonec člověka — své vrcholné dílo —, aby byl jeho obrazem, aby si podrobil Zemi, panoval nade vším živým, co se na Zemi hýbe...“ Takto stanovuje hierarchii živočichů a nadřazenost člověka bible.

Otázkou, zda jsou zvířata inteligentní a mají duši, se zabývali již staří Řekové. Až do 19. století ale převládal názor, že zvířata jsou co do intelektu méněcenná a jako taková si nezasluhují žádné přílišné ohledy a zacházení. Středověká církev brala za směrodatnou biblickou Genesis, která považuje zvířata za boží stvoření, kterým vládne člověk. Lidé sice na jedné straně věřili, že mají zvířata

duši, ale na straně druhé je považovali za tvory hloupé a nemyslicí. Pokud ale zvíře ublížilo člověku, bylo prohlášeno za posedlé ďáblem a jako takové odsouzeno a potrestáno. Nejkurioznější byl rozsudek smrti, který uvalila církev v roce 1541 na hejno kobylek, které zdevastovalo severní Itálii.

Otázka, zda zvířata mají či nemají duši, je pouze problémem západní kultury. Na Východě lidé vždy věřili a stále věří, že je duše nesmrtelná a může se znovu vtělit do člověka nebo zvířete. V čínském buddhismu je peklo určeno k tomu, aby se zde duším mrtvých přidělovala nová těla. To, jak se duše znovu narodí, závisí na její karmě, rovnováze ctností a hříchů — tak se ctnostná zvířata mohou narodit jako lidé a naopak hříšný člověk jako zvíře.